

[Esther Mallig Pedersen.]

de Børn, over for hvilke Tjenestemanden har Forsørgerpligt, selv om hun ikke er berettiget til Enkepension.

Endelig vil jeg understrege Betydningen af, at vi ved Gennemførelsen af disse Bestemmelser kommer paa Linie med de andre skandinaviske Lande.

Hvad angaar den økonomiske Side af Sagen, vil den nu foreslaaede Ordning ikke blive væsentlig dyrere end den nuværende. Nyordningen maa antages i det store og hele at kunne hvile i sig selv, hvad ogsaa bør være Tilfældet. Derimod vil maaske de foreslaaede Ændringer i Reglerne om Børnetillæg m. m. komme til at betyde en mindre Merudgift for Statskassen, men dog ikke saa stor, at den skulde virke afskrækkende.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Forslagets Enkeltheder, som den højtærede Minister og den ærede foregaaende Taler allerede har redegjort for, saa meget mindre som jeg forstaar, at der vil blive Lejlighed til at drøfte disse i et Udvalg.

Jeg vil endnu blot tilføje, at Ønsket om en Ændring af de bestaaende Forhold er begrundet i Skilsmissernes stigende Antal, og denne Begrundelse er naturligvis fuldkommen rigtig. Jo flere Menneskeskæbner en Lov berører, des vigtigere er det, at eventuelle uheldige Bestemmelser i Lovene bliver ændret. Jeg kan ikke lade være at benytte den Lejlighed, her gives, til at udtale et oprigtigt Ønske om, at denne Udvikling snart maa standse. De statistiske Oplysninger viser, at Skilsmissernes samlede Antal er steget fra 749 i 1910 til 1 294 i 1919 og 3 647 i 1939. Disse Tal taler deres meget alvorlige Sprog, fordi de vedrører et alvorligt Omraade af hele Folkets Liv. Jeg ved meget vel, at der i mange Tilfælde er fuldgældige Aarsager, Tragedier og uafvendelige Katastrofer til Grund for disse Sammenbrud, og at det er vanskeligt at dømme i hvert enkelt Tilfælde, fordi hvert enkelt Tilfælde har sine egne Forudsætninger og sin egen Forhistorie, men naar dette er indrømmet, maa det dog vist være et Spørgsmaal, om ikke mange Katastrofer kunde undgaas. Meget kunde ændres, hvis Indstillingen blev en anden. Det, vi kalder den moderne Udvikling, har jo givet Ego'et en overordentlig fremskudt Plads, og kunde det nu lykkes i den almindelige Bevidsthed at skabe en voksende Ansvarsfølelse over for den Opgave, ethvert Ægtepar, enten de erkender det eller ej, paatager sig over for sig selv eller over for Samfundet ved at begynde et Samliv og stifte et Hjem, saa fandt man jo nok ud af paa begge Sider at bringe

de Ofre, som er nødvendige, hvis ikke Uoverensstemmelsen skal vokse til Katastrofe, og de stod maaske ogsaa nok saa godt paa Vagt over for sig selv i Spørgsmaalet: den tredie, det være sig Kvinde eller Mand. Det uhyggeligt høje Skilsmisseantal vilde sikkert kunne formindskes, og der vilde være færre ødelagte Hjem at notere paa Tabskontoen. Her er Tale om en Tabskonto, saa vist som ethvert godt og stærkt Hjem er en folkelig Værdi og et ødelagt Hjem en Førringelse af det danske Fællesbo.

Men er Ulykken først sket og Hjemmet ødelagt, er det kun ret og billigt at bedre Vilkaarene for den svage Part, saaledes som det sker ved de foreliggende Forslag, som mit Parti kan yde Støtte.

Lisbet Hindsgaul: Jeg skal i Lighed med de to Ordførere, der allerede har haft Ordet, udtale mit Partis velvillige Indstilling til det i Forslagene omtalte Spørgsmaal, der vedrører Bevarelse af Enkepension ved Separation og Skilsmisse. Personlig vil jeg endda gaa saa vidt at takke Ministeren for dette Initiativ. Det er jo helt rart at kunne konstatere, at den højtærede Minister ogsaa kan gøre gode Gerninger.

Det er allerede blevet omtalt, at Kravet om fraskilt Pensionsret er kommet fra Dansk Kvindesamfund. Jeg husker meget nøje, da dette Spørgsmaal rejstes første Gang. Det blev rejst af et af Dansk Kvindesamfunds betydeligste Medlemmer dengang, Seminarielærerinde Fru Dagmar Nielsen. Hun tog Spørgsmaalet op og arbejdede sammen med nu afdøde Frk. Emilie Buchwald i mange Aar. I de senere Aar har Dansk Kvindesamfunds Ledelse til Stadighed bragt Kravet frem, indtil det nu endelig er naaet til Behandling i dette høje Ting, hvorfra det om kortere eller længere Tid kan føres ud i Livet som en Realitet. Med den Stilling, jeg i de senere Aar har haft til Dansk Kvindesamfund, og med den moderne Linie, som Dansk Kvindesamfund i de senere Aar har fulgt, er det af Betydning for mig, at jeg fra denne Talerstol faar Lejlighed til at udtale min Anerkendelse af, at Dansk Kvindesamfund herigennem har givet sin Samtid et Bevis for denne Kvindeorganisations virkelige Opgave og Berettigelse. Dette er nemlig et alment Kvinde-spørgsmaal, en økonomisk Retfærdigheds-handling, hvis Løsning naturligt maatte henhøre under denne Kvindeorganisation, der med sit gamle Navn maatte formodes at varetage ulykkeligt stillede Kvinders Krav til en paa dette Omraade retfærdig Samfundsordning.